

عنوان مقاله:

رویکرد سیستمی، مبنای بهسازی آموزش و پرورش

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی روانشناسی، مشاوره و علوم تربیتی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

رسول شریفی نجف آبادی - استادیار گروه علوم پایه، دانشگاه فرهنگیان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

رویکرد سیستمی یکی از مقبولترین و کاربردی ترین روش هایی است که امروزه در علوم مختلف برای بررسی و تحلیل پدیده ها بکار گرفته شده است. در این رویکرد که بر مبنای کل نگر بنیان گذاشته شده، هر پدیده به عنوان یک سیستم از یک سو در درون خود از اجزایی تشکیل شده که با ارتباطات موثر بین آن ها هدف سیستم تحقق مییابد و از سوی دیگر با سایر پدیده های اطراف خود در تعامل بوده، بر آنها تاثیر گذاشته و از آنها تاثیر می پذیرد که برآیند این تعاملات به هدایت آن می انجامد. اگر از این منظر به آسیب شناسی آموزش و پرورش بپردازیم به این نتیجه می رسیم که این سیستم نه تنها در درون خود انسجام ندارد، بلکه با سایر سیستم های جامعه مانند سیستم های آموزش عالی، بازار کار، صنعت، فرهنگ و... نیز ارتباطات موثری نداشته است. بنابراین به درستی اهداف این سیستم تبیین نشده و برون داد های آن هم به گونه ای پرورش نیافته اند که با هنجار ها و نیاز های جامعه همخوان و منطبق باشند. برای رفع این چالش ها، لازم است که ابتدا بین سیستم آموزش و پرورش با سایر سیستم ها جامعه تعامل قوی برقرار شده و معلوم شود که برون داد های این سیستمی باید چه مشخصاتی داشته باشند تا مورد پذیرش سیستم های کلان مدیریت جامعه، آموزش عالی، صنعت، بازار کار، فرهنگ و... قرار گیرند و شهروندانی توانا و کار آمد به حساب آیند. سپس در درون این سیستم برنامه ریزی های لازم صورت گرفته و با رفع کاستی های موجود، عناصر آموزشی به خوبی سازماندهی شوند تا نتیجه لازم حاصل آید. بدیهی است باز خورد های مثبت و منفی که در این روند رخ می دهد به برنامه ریزان امکان تجدید نظر و اصلاح را خواهد داد.

کلمات کلیدی:

آموزش و پرورش، سیستم، باز خورد، برنامه ریزی آموزشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/801308>

